

„ტოლერანტობა“

როგორ განვასხვავოთ ერთმანეთისგან კაცთშემწყნარებლობა და რჯულთშემწყნარებლობა

„ყველაფრის ერთმანეთთან შერწყმისა და გათანაბრების პროცესი ერეტიკოსი თეოლოგების მიერ ჯერ კიდევ დასავლეთის აღმოსავლეთისგან განდგომის დროიდან დაიწყო, განსაკუთრებული აქტივობით კი ამ ბოლო 150 წლის მანძილზე მიმდინარეობს. ეს თეოლოგები თითქოსდა „ტოლერანტობას“ და „ერებს შორის მშვიდობიანი თანაცხოვრების“ მიზნით ცდილობენ ზეცა შეუწყონ მიწას, ქრისტე სხვადასხვა აღმსარებლობის ფუძემდებლებს და სახარება დანარჩენ – იუდაურ, ისლამურ და წარმართულ რელიგიებს. მაგრამ, სწორედ ასეთ მცდელობაშია დღემდე არნახული ომებისა და რევოლუციების ჩასახვის მიზეზი, რადგან შეუძლებელია ჭეშმარიტება შეეგუოს ნახევრადჭეშმარიტებასთან და სიცრუესთან გათანაბრებას.“

„სამოქალაქო უფლება-მოვალეობათა თანასწორობა – ეს ერთია, ხოლო რელიგიათა თანასწორობა – სხვა. ქრისტიანებს მკაცრად გვაქვს ნაქადაგები სხვა ადამიანების მიმართ მოწყალება, მიუხედავად მათი აღმსარებლობისა (ჭეშმარიტი ტოლერანტობა –მთარგ.), მაგრამ ამასთანვე გვევალება მკაცრი დაცვაც ქრისტეს ჭეშმარიტებისა. როგორც ქრისტიანს, თქვენ შეგიძლიათ ურწმუნოს გამო ქონება და სიცოცხლეც კი მსხვერპლად გაიღოთ, მაგრამ ჭეშმარიტება – არასოდეს, რადგანაც იგი თქვენგან დამოუკიდებლად არსებობს, იგი თქვენ არ გეკუთვნით“.

„ნუ ჰქონებთ, ვითარმედ მოვედ მე მიუენად მშვიდობისა ქვეყანასა ზედა; არა მოვედ მიუენად მშვიდობისა, არამედ მახვილისა“ (მათ. 10,34). ასე ბრძანა უფალმა. წაიკითხე ეს ამგვარად: „იმისთვის კი არ მოვსულვარ, რომ ჭეშმარიტება და სიცრუე, სიბრძნე და უგუნურება, სიკეთე და ბოროტება, სიმართლე და ძალადობა, ზნეობა და უხამსობა, კეთილგონიერება და გარყვნილება, ღმერთი და ბომონი შევარიგო; არა, მე მოვიტანე მახვილი, რომ ერთი მეორისაგან განვკვეთო და გავაცალკეო, რათა აღრევა არ მოხდეს“.

ამგვარი განმარტების მართებულობას ამტკიცებს მაცხოვის შემდეგი სიტყვები: – ”რამეთუ ძოვებ ვანყოფად კაცისა მამისაგან თვისისა და ასული – დედისაგან თვისისა და სძალი – დედამთილისაგან თვისისა“ (მათ. 10, 35), და, თუ ძე გაპყვება ქრისტეს, მამა კი ბნელში დარჩება, ქრისტეს ჭეშმარიტების მახვილი გაყოფს მათ. განა ჭეშმარიტება მამაზე ძვირფასი არ არის?! და, თუ ასული გაპყვება ქრისტეს, ხოლო დედა გაჯიუტდება და ქრისტეს უარყოფს, რა საერთო შეიძლება ჰქონდეთ მათ?! განა ქრისტე დედაზე უტკბესი არაა?!... იგივეა რძალსა და დედამთილს შორისაც.

მაგრამ ეს ისე არ გაიგო, რომ ის, ვინც ქრისტეს შეიმეცნებს და შეიყვარებს, მაშინვე თავის ნათესავებს ხორციელად უნდა გაემიჯნოს, ეს არასწორია. ამის შესახებ არ არის ნათქვამი. საქმარისია სულიერად გაემიჯნო და ურწმუნოთა საქმე და განზრახვა არ შეიწყნარო. რადგანაც, თუკი მორწმუნენი ურწმუნოებს მყისიერად გაემიჯნებოდნენ, მაშინ ქვეყნად ორი მტრული ბანაკი წარმოიშობოდა. ამ შემთხვევში კი, ვინდა ასწავლიდა და გამოასწორებდა ურწმუნოებს? თვითონ მაცხოვარი თავის გვერდით ურწმუნო იუდას სამი წელი ითმენდა. ბრძნი მოციქული პავლე წერს: „განწმიდნების ქარი იგი ურწმუნო ცოლისა მისგან მორწმუნისა და განწმიდნების ცოლი იგი ურწმუნო ქმრისა მისგან მორწმუნისა“ (კორ. 7,14).

ამრიგად, სიტყვა მიწაზე მოტანილი მახვილის შესახებ სრულიად შეესაბამება ქრისტეს როგორც მშვიდობის შემოქმედსა და მომნიჭებელს. იგი თავის ზეციურ ზეთს აძლევს ყველას, ვისაც გულწრფელად სწამს მისი. მაგრამ ის იმისათვის არ მოვიდა, რომ სინათლის შვილები ბნელეთის შვილებთან შეარიგოს“.

„თუ გწამთ ქრისტე, მაშინ როგორდა შეგიძლიათ ჭეშმარიტება სიცრუესთან გაათანაბროთ და გააიგივოთ? ნუთუ ქრისტემ ამგვარი გზა გიჩვენათ? განა იგი თავის სწავლებას ათანაბრებდა რომაულ კერპთაყვანისმცემლობასთან, აფრიკულ ფეტიშიზმთან, ინდურ ნიკილიზმთან და მომაკვდავ იუდაურ ფარისევლობასთან? რა თქმა უნდა, არა: – „ნუ იქნებით თანა-მეუღლე ურწმუნოთა, რამეთუ რაი მოყუსება არს ნათლისა და ბნელისა? ანუ რაი შეტყუება არს ქრისტეს ბელიარის თანა? ანუ რაი ნაწილ უცს მორწმუნესა ურწმუნოისა თანა?“ (კორ. 2, 6, 14-15).

იცოდეთ, სოფელი ჯვარს არ აცვაშს მას, ვინც ჭეშმარიტებას სიცრუესთან არიგებს, სინათლეს წყვდიადთან და სიკეთეს კი – ბოროტებასთან! სოფელმა ჯვარს აცვა ქრისტე, რადგან იგი არ ათანაბრებდა და არ ურევდა ერთმანეთში სიცრუესა და ჭეშმარიტებას, არ კამათობდა ჭეშმარიტებასთან დაკავშირებით“.

„წმინდა წერილი პირველიდან უკანასკნელ ფურცლამდე ასწავლის ხალხს, თუ როგორ უნდა გაარჩიონ ერთმანეთისგან ჭეშმარიტება და ჭეშმარიტების შესახებ საკუთარი შეხედულებები“.

წმ. ნიკოლოზ სერბი (ველიმიროვიჩი)
ამონარიდები „მისონერული წერილებიდან“